

מסכת גיטין

פרק ג

א. כל גט שנכתב שלא לשום אשה, פסול. כיצד. היה עובר בשוק ושמע קול סופרים מקרין, איש פלוני מגרש את פלונית ממקום פלוני, ואמר, זה שמי וזה שם אשתי, פסול לגרש בו. יתר מכן, כתב לגרש בו את אשתו ונמלה, מצאו בן עירו ואמר לו, שמי כשמה ושם אשתי כשם אשתך, פסול לגרש בו. יתר מכן, היו לו שתי נשים ושמותיהן שוות, כתב לגרש בו את הגדולה, לא יגרש בו את הקטנה. יתר מכן, אמר ללבקר, כתב לאיזו שארצה אגרש, פסול לגרש בו:

ב. הכותב טפסי גטין, צריך שיניח מקום האיש ומקום האשה ומקום הזמן. שטרי מלה, צריך שיניח מקום המלה, מקום הללה, מקום המעות ומקום הזמן. שטרי מקח, צריך שיניח מקום הלוקח ומקום המוכר ומקום המעות ומקום השדה ומקום הזמן, מפני התקנה. רבי יהודה פוסל בכלן. רבי אלעזר מכשיר בכלן, חוץ מגטי נשים, שנאמר (דברים כד) וכתב לה, לשמה:

ג. הַמְּבִיא גִּט וְאֶבֶד הַיָּמֵנוּ, מִצָּאוּ לְאַלְתֵּר, כָּשֶׁר. וְאִם לֹא, פָּסוּל.
מִצָּאוּ בַּחֲפִיסָה אוֹ בְּדִלְסָקָמָא, אִם מִכִּירוֹ, כָּשֶׁר. הַמְּבִיא גִּט וְהַנִּיחוֹ
זָקֵן אוֹ חוֹלָה, נוֹתְנוֹ לָהּ בְּחִזְקָתָא וְשֵׁהוּא קָיָם. בֵּית יִשְׂרָאֵל הַנִּשְׁוֹאָה
לִכְתּוּב וְהָלַךְ בַּעֲלָהּ לְמַדִּינַת הַיָּם, אוֹכֶלֶת בַּתְּרוּמָה בְּחִזְקָתָא וְשֵׁהוּא קָיָם.
הַשּׁוֹלֵחַ חֲטָאתוֹ מִמַּדִּינַת הַיָּם, מִקְרִיבִין אוֹתָהּ בְּחִזְקָתָא וְשֵׁהוּא קָיָם:

ד. שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן פְּרָטָא לְפָנֵי חֲכָמִים וְקִיָּמוּ
אֶת דְּבָרָיו. עַל עִיר וְשֵׁהקִיפָה כְּרָקוּם, וְעַל הַסְּפִינָה הַמְּטָרֶפֶת בָּיָם,
וְעַל הַיּוֹצֵא לְדוֹן, וְשֵׁהוּ בְּחִזְקָתָא קִיָּמִין. אֲבָל עִיר וְשֵׁכְבָשָׁה כְּרָקוּם,
וְסְפִינָה וְשֵׁאֲבָדָה בָּיָם, וְהַיּוֹצֵא לְהָרֵג, נוֹתְנִין עֲלֵיהֶן חֲמָרֵי חַיִּים
וְחֲמָרֵי מֵתִים, בֵּית יִשְׂרָאֵל לִכְתּוּב, וּבֵית כְּהֵן לְיִשְׂרָאֵל, לֹא תֹאכַל
בַּתְּרוּמָה:

ה. הַמְּבִיא גִּט בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל וְחָלָה, הָרִי זֶה מְשַׁלְּחוֹ בְּיַד אַחֵר. וְאִם
אָמַר לוֹ טַל לִי הַיָּמָנָה חֲפֶץ פְּלוּנִי, לֹא יִשְׁלַחֲנוּ בְּיַד אַחֵר, וְשֵׁאִין
רְצוֹנוֹ וְשֵׁיָּהּא פְּקֻדוֹנוֹ בְּיַד אַחֵר:

ו. הַמְּבִיא גִּט מִמַּדִּינַת הַיָּם וְחָלָה, עוֹשֶׂה בֵּית דִּין וּמְשַׁלְּחוֹ, וְאוֹמֵר
לְפָנֵיהֶם, בְּפָנֵי נִכְתָּב וּבְפָנֵי נִחְתָּם. וְאִין שְׁלִיחַ אַחֲרוֹן צָרִיף וְשֵׁיאֹמַר
בְּפָנֵי נִכְתָּב וּבְפָנֵי נִחְתָּם, אֵלָּא אוֹמֵר, שְׁלִיחַ בֵּית דִּין אֲנִי:

ז. המלכה מעות את הכהן ואת הלוי ואת העני להיות מפריש עליהן מחלקן, מפריש עליהן בקזקת שהן קזמין, ואינו חושש שמה מת הכהן או הלוי או העשיר העני. מתו, צריך לטל רשות מן הירושין. אם הלון בפני בית דין, אינו צריך לטל רשות מן הירושין:

ח. המניח פרות להיות מפריש עליהן תרומה ומעשרות, מעות להיות מפריש עליהן מעשר שני, מפריש עליהן בקזקת שהן קזמין. אם אבדו, הרי זה חושש מעת לעת, דברי רבי אלעזר בן שמוע. רבי יהודה אומר, בשלשה פרקים בודקין את הין, בקזדים של מוצאי הקג, ובהוצאת סמדר, ובשעת פניסת מים בבסר: